

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Ladislava Vaško a Mgr. Radima Kadlčáka ve věci

žalobkyně: **A. H., s. r. o., IČO: X,**
sídlem X,
zastoupená advokátem JUDr. et Mgr. Petrem Leškou, Ph.D., LL.M.,
sídlem Apolinářská 6, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje,**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
BĚLOHRADSKÝ spol. s r.o., IČO: 639 91 551,
sídlem náměstí Padlých 20, 164 00 Praha 6,
zastoupená Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem,
sídlem Újezd 450/40, 118 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2021, č. j. 16 A 131/2020-19, ve výši 24 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020, kterým žalovaný udělil osobě zúčastněné na řízení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M1, N1, O1, O2 v místě Teplice-Řetenice, pozemky p. č. XA a XB, a stanovil technické podmínky provozu stanice technické kontroly.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve zrekapitulovala skutkové okolnosti. Zdůraznila, že dne 1. 6. 2017 podala žádost o udělení oprávnění k provozování kombinované stanice technické kontroly (dále jen „STK“) o třech provozních linkách v územně správním obvodu okresu Teplice, k. ú. Bílina. Usnesením žalovaného ze dne 12. 6. 2017 bylo správní řízení vedené o shora specifikované žádosti žalobkyně přerušeno, a to do doby ukončení řízení ve věci projednávaných (dříve podaných) žádostí o udělení oprávnění k provozování STK pro provádění technických prohlídek osobních automobilů v územně správním obvodu okresu Teplice, které podala dne 1. 12. 2016 osoba zúčastněná na řízení a dne 1. 4. 2017 společnost J U K R spol. s r.o. Ze správního spisu vedeného o žádosti osoby zúčastněné na řízení žalobkyně zjistila, že žádost osoby zúčastněné na řízení byla opakovaně zamítnuta a po několika odvolacích řízeních vedených Ministerstvem dopravy vydal žalovaný napadené rozhodnutí, kterým osobě zúčastněné na řízení udělil oprávnění k provozování STK pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M1, N1, O1, O2, v Teplicích.
3. Namítala, že žalovaný i Ministerstvo dopravy porušili zásadu legality a překročili meze správního uvážení, jestliže se ve správním řízení s osobou zúčastněnou na řízení rozhodli neaplikovat kritéria pro způsob výpočtu kapacitní spotřeby stanovená v § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., o technických prohlídkách a měření emisí vozidel (dále jen „vyhláška č. 302/2001 Sb.“). Kompetenci k posouzení souladu podzákonné normy se zákonem je však dána pouze soudům. Postup žalovaného a předcházející řízení podle žalobkyně působí jako účelové řízení porušující snad všechny principy a nasvědčující libovůli, jak v užití právních předpisů, tak jejich interpretaci a použití ve vztahu ke konkrétním adresátům.
4. Zdůraznila, že žalovaný vycházel při výpočtu kapacity rozhodné pro udělení oprávnění osobě zúčastněné na řízení z pokynů Ministerstva dopravy uvedených v rozhodnutí ze dne 24. 4. 2020 a 11. 8. 2020. Žalovaný si pokyn Ministerstva dopravy vyložil tak, že před vydáním rozhodnutí ze dne 1. 6. 2020, č. j. KUUK/090323/2020, a před vydáním napadeného rozhodnutí provedl výpočet kapacit technických prohlídek, aniž by aplikoval kritéria stanovená v § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb., a to včetně výpočtu skutečně využitých kapacit. Nutnost provedení tohoto výpočtu jako nutného předpokladu pro posouzení splnění kritérií zmiňovalo Ministerstvo dopravy v rozhodnutí č. 63/2018-150-STK/9 a taktéž Krajský soud v Brně v rozsudku č. j. 31 A 120/2016, ze kterého ministerstvo zjevně čerpalo. Podotkla, že vyhláška č. 302/2001 Sb., ve znění účinném do 30. 7. 2017, uvádí šest samostatných kritérií. Nesplnění byť jen jediného z nich vede Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

k nesplnění podmínek pro udělení kladného stanoviska, tedy pro udělení oprávnění k provozování STK.

5. Uvedla, že dle vyhlášky č. 302/2001 Sb. je limitní kapacitní potřeba technických prohlídek 120 %, v tomto případě hodnota odpovídá výpočtu $40\,099 \cdot 120\% = 48\,118,80$ (po zaokrouhlení 48119). Žalovaný však uvedl limitní kapacitní potřebu ve výši 48 400, tj. rovnou 120 % kapacitní potřeby. Hodnota 48400 ovšem neodpovídá 120 % kapacitní potřeby.
6. Poukázala na to, že žalovaný i Ministerstvo dopravy opakovaně nedodrželi lhůtu pro vydání správního rozhodnutí stanovenou v § 71 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Uvedené naprosto nedůvodné průtahy v řízení, které mělo být pravomocně skončeno zamítavým rozhodnutím již v roce 2018 a které způsobují vážné pochybnosti o jejich důvodu či dokonce účelovosti takového jednání, způsobily to, že správní řízení trvalo téměř 4 roky. Přitom během těchto let došlo k nárůstu registrovaných vozidel v okrese Teplice a v důsledku toho k navyšování volné kapacity technických prohlídek, která umožnila vydání oprávnění k provozování další STK.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí. Uvedl, že předloženou žádost posoudil dle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o STK“), podle něhož může krajský úřad udělit oprávnění k provozování STK žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat STK v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činností STK. Dále se žalovaný při projednání žádosti účastníka řízení řídil právním názorem Ministerstva dopravy vyjádřeným v odůvodnění pravomocného zrušovacího rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 24. 4. 2020, podle kterého jsou veškerá kritéria upravená v § 16a odst. 2 vyhlášky č. 302/2001 Sb. v rozporu s čl. 26 odst. 1 ve spojení s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a v této části vyhlášku nelze aplikovat. Podmínku souladu záměru provozovat STK se způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu, v tomto případě Ústeckého kraje a okresu Teplice činností STK, považoval žalovaný za zcela zásadní. Žalovaný vycházel při porovnání kapacit STK v souvislosti s posouzením splnění podmínky vyplývající z § 54 odst. 3 zákona o STK z následujících údajů z centrálního registru vozidel pro obecní úřady obcí s rozšířenou působností Teplice, Bílina, jejichž územní působnost pokrývá území okresu Teplice, a následných propočtů jako stěžejních dat, a to k poslednímu sledovanému období vztahujícímu se k centrálnímu registru vozidel ke dni 1. 1. 2020. Výsledkem tohoto posouzení je rovnost kapacitní potřeby technických prohlídek na území okresu Teplice, který je součástí správního obvodu Ústeckého kraje a v němž má být uvažovaná STK provozována, čímž došlo k naplnění maximálně stanoveného limitu 120 % určeného § 16a odst. 1 vyhláškou č. 302/2001 Sb. Konstatoval, že vzal v úvahu i skutečnost, kdy lze podle dosavadního vývoje počtu vozidel v okrese Teplice předpokládat nárůst počtu registrovaných vozidel kategorií M1, N1, O1, O2 a L, čímž dojde k poklesu mezní 20% hodnoty stanovené shora uvedenou vyhláškou. Na základě shora uvedeného výpočtu žalovaný učinil závěr, že podmínka k udělení oprávnění k provozování STK pro osobní automobily upravená v § 54 odst. 3 zákona o STK byla splněna, neboť součet teoretických Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

kapacit provozovaných STK příslušného druhu vozidel a teoretické kapacity nově uvažované STK je roven maximálnímu limitu pro roční kapacitní potřebu technických prohlídek pro okres Teplice.

8. Žalovaný měl na základě shora uvedených skutečností za to, že v případě vydání napadeného rozhodnutí postupoval plně v souladu s § 2 správního řádu. Z výše uvedených důvodů žalovaný nesouhlasil s námitkami obsaženými v žalobě a i nadále měl za to, že posoudil správně právní i skutkový stav a z hlediska platné legislativy v době projednání žádosti držitele a rozhodl v souladu s § 54 odst. 4 zákona o STK. Vzhledem ke skutečnosti, že napadené rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 8. 2020 s platností do 28. 8. 2022, lze předpokládat, že stavba STK by měla být do tohoto data ukončena a držitel je v souladu s § 57 odst. 1 zákona o STK povinen požádat krajský úřad o vydání osvědčení k zahájení provozu STK pro osobní automobily v okrese Teplice, čímž případné zrušení dotčeného rozhodnutí, které účastník řízení nabyt v dobré víře, by mělo za následek újmu jemu způsobenou ve zjevném nepoměru k újmě, která by jinak vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu.

Replika žalobkyně k vyjádření žalovaného

9. Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného poukázala na to, že ten ve svém vyjádření pouze předkládá opětovně nesprávné, resp. nekompletní výpočty kapacit, avšak žádným způsobem se nevyjadřuje ke konkrétním žalobním bodům týkajícím se závažných nedostatků při aplikaci hmotného práva, nepřípustného překročení zákonem stanovené meze správního uvážení a vážným procesním vadám. Zdůraznila, že hledisko porovnání újmy účastníka řízení, který rozhodnutí v dobré víře nabyt a újmy, která vznikla účastníkovi jinému či veřejnému zájmu, se uplatní pouze v případě přezkumného řízení dle § 94 správního řádu. Toto hledisko se však v předmětném řízení vedeném dle zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) neuplatňuje.

Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

10. Osoba zúčastněná na řízení k podané žalobě uvedla, že ji považuje za zcela nedůvodnou a nemající oporu v relevantních právních předpisech. Z podané žaloby je pak zejména znatelné, že by si žalobkyně přála, aby se věci udály určitým procesním způsobem. Žalobkyně však dle osoby zúčastněné na řízení pomíjí, že procesní postup, kterého bylo v předmětné věci užito, byl zcela souladný se zákonem. Osoba zúčastněná na řízení ve vztahu k podané žalobě předně namítla nedostatek aktivní legitimace žalobkyně ve smyslu § 65 s. ř. s. Osoba zúčastněná na řízení tedy byla toho názoru, že žalobkyně není osobou oprávněnou domáhat se podanou žalobou zrušení předmětného rozhodnutí. Zdůraznila, že napadené rozhodnutí není pro žalobkyni zjevně závazné, nevztahuje se k její osobě, a nezasahuje tak do její právní sféry. Osoba zúčastněná na řízení rovněž namítla nepřípustnost podané žaloby ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. Tvrdí-li totiž žalobkyně, že bylo napadeným rozhodnutím zasaženo do její právní sféry, měla se touto logikou v daném správním řízení domáhat postavení účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, a tedy ve smyslu § 28 odst. 1 správního řádu případně tvrdit, že je účastníkem řízení. Následně by žalobkyně jako účastník řízení měla ve smyslu § 81 odst. 1 správního řádu právo podat proti napadenému rozhodnutí odvolání. Žalobkyně tento postup nevyužila a mj. z tohoto důvodu nevyčerpala řádné opravné prostředky. Zúčastněná osoba dále uvedla, že i kdyby bylo předmětné správní řízení zatíženo procesními vadami, neměly by tyto vady vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

Posouzení věci soudem

11. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
12. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
13. Soud předně upozorňuje na to, že usnesením ze dne 20. 1. 2021, č. j. 16 A 131/2020-19, podle § 46 odst. 1 písm. c) s. ř. s. výrokem I. daného usnesení žalobu žalobkyně odmítl, neboť dospěl k závěru, že žalobkyně není k podání žaloby aktivně legitimována ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s. ř. s., a žaloba byla tudíž podána osobou k tomu zjevně neoprávněnou.
14. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2022, č. j. 1 As 21/2021-30, bylo výše specifikované usnesení zrušeno a věc vrácena zdejšímu soudu k dalšímu řízení. V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobkyně byla věcně legitimována k podání žaloby, a že se tedy zdejší soud bude „*podanou žalobou zabývat věcně a přezkoumá rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020 na základě žalobních námitek. S ohledem na závěry vyslovené Nejvyšším správním soudem ve vztahu k povaze řízení o žádostech o udělení oprávnění k provozování STK krajský soud rovněž zváží, zda existují osoby, které by mohly být osobami zúčastněnými na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s.*“
15. Tímto právním názorem je zdejší soud vázán a plně jej respektuje. Soud proto s ohledem na závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2021-30 konstatuje, že žalobkyně byla oprávněna podat žalobu v této projednávané věci. Zároveň závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2021-30 vypořádávají námitky osoby zúčastněné na řízení týkající se nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně, na které zdejší soud plně odkazuje. Soud proto shrnuje, že námitky osoby zúčastněné na řízení o nedostatku aktivní věcné legitimace žalobkyně nejsou opodstatněné.
16. Soud zároveň k námitce osoby zúčastněné na řízení týkající se nepřípustnosti podané žaloby ve smyslu § 68 písm. a) s. ř. s. uvádí, že žalobkyně nebyla účastníkem správního řízení o žádosti osoby zúčastněné na řízení o udělení oprávnění k provozování STK podle § 27 odst. 1 ani podle § 27 odst. 2 správního řádu. Z toho je pak zřejmé, že nebylo možné po žalobkyni požadovat, aby podala odvolání proti rozhodnutí žalovaného, a využila tak řádných opravných prostředků. Z tohoto důvodu proto soud nemohl přistoupit k odmítnutí žaloby pro nevyčerpání opravných prostředků dle § 68 písm. a) s. ř. s. Ostatně i dle závazného právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 21/2021-30 je soud povinen se žalobou žalobkyně věcně zabývat na základě žalobních námitek.
17. Soud pro další posouzení věci považuje za nezbytné rekapitulovat i další závěry Nejvyššího správního soudu, k nimž dospěl v již citovaném rozsudku č. j. 1 As 21/2021-30. Nejvyšší

správní soud jako obiter dictum konstatoval, že „spojení řízení o žádostech o udělení oprávnění k provozování STK se jeví jako nanejvýš vhodné i s ohledem na účel, který udělení tohoto oprávnění sleduje. Ačkoli zákon o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích nestanovuje, že by mezi žadateli probíhala soutěž, fakticky se o takový stav jedná, neboť dochází k posuzování žádostí o oprávnění, které je možné udělit pouze jednomu z nich (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017 - 44). Jelikož se oprávnění k provozování STK uděluje pouze v omezeném množství, jedná se o vzácný veřejný statek. V tomto ohledu lze řízení o žádostech přirovnat například k licenčnímu řízení k provozování rozhlasového a televizního vysílání. I zde přitom platí, že se rozhodnutí o udělení licence týká „práv a povinností nejen toho, komu je licence udělena, ale i ostatních, neúspěšných, uchazečů. I tito jsou tedy aktivně legitimováni k podání žaloby proti rozhodnutí o udělení licence.“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2009, č. j. 7 As 50/2009 - 80).

18. Jestliže výběr subjektu, který má disponovat oprávněním k provozování STK, probíhá ve veřejném zájmu, nelze za primární kritérium považovat přednost žádosti, neboť takové kritérium není způsobilé takový veřejný zájem naplnit. Nejvyšší správní soud však zároveň dodává, že nejednotný postup správních orgánů při posuzování žádostí je dán zejména nedostatky zákonné úpravy. Ačkoli si je Nejvyšší správní soud vědom toho, že správní orgány nemohou nahrazovat vůli zákonodárce, nemohou však ani přehlížet účel a podstatu řízení o žádostech o udělení oprávnění k provozování STK. Musí proto vždy volit takový postup, který bude na jedné straně nejvíce způsobilý k naplnění sledovaného cíle, tj. veřejného zájmu na provozování STK, a zároveň bude v nejvyšší možné míře šetřit práva všech osob, které se o oprávnění k provozování STK ucházejí. Pokud tyto osoby mají za to, že je správní orgán svým rozhodnutím zkrátil na jejich právech, mohou se obrátit na soud, aby přezkoumal jeho zákonnost. Právě nedostatečná právní úprava řízení o žádostech o udělení oprávnění k provozování STK zároveň může zvýšit riziko zkrácení práv jednotlivých žadatelů.“
19. I tyto závěry Nejvyššího správního soudu, byť byly vysloveny nad rámec potřebného odůvodnění, zdejší soud plně respektuje. Soud proto ve shodě s výše uvedeným rozsudkem Nejvyššího správního soudu poukazuje na to, že fakticky se mezi žadateli o udělení oprávnění k provozování STK, které spolu časově a věcně souvisí, probíhá soutěž, neboť dochází k posuzování žádostí o oprávnění, které je možné udělit pouze jednomu z nich (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017-44). Nutno je též zohlednit, že se oprávnění k provozování STK uděluje pouze v omezeném množství, a jedná se tudíž o vzácný veřejný statek.
20. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně podala žádost o udělení oprávnění k provozování STK ve správním obvodu žalovaného o šest měsíců později (konkrétně dne 1. 6. 2017) než osoba zúčastněná na řízení (konkrétně dne 1. 12. 2016), tedy před vydáním rozhodnutí o udělení oprávnění osobě zúčastněné na řízení. Tím je dána časová souvislost obou žádostí (potažmo i žádosti společnosti J U K R spol. s r. o., která podala žádost dne 1. 4. 2017). Obě žádosti byly podány i za stejných podmínek (tj. zejména za stejné kapacitní potřeby technických prohlídek a stejného naplnění kapacity stávajících STK), kritéria úspěšnosti byla rovněž stejná (tj. posuzovala se dle § 54 a násl. zákona o STK) a žádosti sledovaly i stejný cíl. Tím je dána i věcná souvislost.
21. Z uvedené rekapitulace je zjevné, že v době vydání rozhodnutí žalovaného existovaly tři žádosti o udělení oprávnění k provozování STK pro okres Teplice. Bylo tak nanejvýš vhodné, aby žalovaný všechna tři řízení o žádostech o udělení oprávnění k provozování STK spojil do jednoho společného řízení. V každém případě však byl žalovaný s ohledem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

na účel, který udělení oprávnění k provozování STK sleduje, povinen hodnotit, která ze tří žádostí o udělení oprávnění k provozování nejlépe naplňuje podmínky pro provozování STK, a tedy zákonem vyžadovaný veřejný zájem. Žádné takové hodnocení však žalovaný v napadeném rozhodnutí neučinil. Z postupu žalovaného je přitom zřejmé, že řízení o žádosti žalobkyně bylo přerušeno do pravomocného skončení řízení ve věci žádosti osoby zúčastněné na řízení. Jediným kritériem pro hodnocení všech tří žádostí o udělení oprávnění k provozování STK tudíž byla přednost žádosti osoby zúčastněné na řízení, nikoli posouzení všech spolu věcně a časově souvisejících žádostí z hlediska veřejného zájmu na udělení oprávnění k provozování STK.

22. Jelikož se žalovaný nezabýval hodnocením všech spolu souvisejících žádostí, je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Soud podotýká, že žalobkyně výslovně nenamítala nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívajícího v absenci důvodů, která ze tří žádostí o udělení oprávnění k provozování nejlépe naplňuje podmínky pro provozování STK. Soud však pro chybějící odůvodnění týkající se posouzení všech spolu věcně a časově souvisejících žádostí z hlediska veřejného zájmu na udělení k provozování STK, nebyl schopen posoudit důvodnost žalobních námitek zpochybňující udělení oprávnění k provozování STK osobě zúčastněné na řízení. Zjištěná nepřezkoumatelnost tak soudu bránila ve věcném posouzení žalobních námitek. Soud v této souvislosti odkazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006-73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, podle něhož nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je vadou, k níž soudy přihlížejí ex offio, nelze-li posoudit důvodnost žalobních námitek.
23. Dalšími žalobními námitkami se soud již nezabýval, neboť mu nepřísluší předjímat případné závěry, které správní orgány zaujmou poté, co odstraní výše popsanou vadu. V předmětné věci soud zároveň v intencích § 52 s. ř. s. neprovedl žalobkyní navrhované důkazy pro nadbytečnost.
24. Soud uzavírá, že žalobu shledal důvodnou a napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení spočívající v nepřezkoumatelnosti rozhodnutí zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V dalším řízení žalovaný zváží, zda s ohledem na účel řízení o žádosti o udělení oprávnění k provozování STK nespojí řízení o žádostech osoby zúčastněné na řízení, společnosti J U K R spol. s r. o. a žalobkyně do společného řízení. V dalším řízení je však žalovaný povinen hodnotit žádosti všech tří uvedených společností z toho pohledu, která z daných žádostí nejlépe naplňuje veřejný zájem na provozování STK. Tímto závazným právním názorem je žalovaný ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán.
25. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, přestože žalobkyně na jednání trvala, neboť žalobou napadené rozhodnutí bylo zrušeno dle § 76 odst. 1 s. ř. s. a v takovém případě právní úprava připouští rozhodnutí ve věci bez nařízení jednání.
26. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první a podle § 110 odst. 3 s. ř. s. výrokem II. rozsudku uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 16 A 131/2020-19, v celkové výši 24 456 Kč. Náhrada se skládá ze zaplacených soudních poplatků za podání žaloby ve výši 3 000 Kč a za podání kasační stížnosti ve výši 5 000 Kč a z odměny za zastupování žalobkyně. Odměna za jeden úkon právní služby činí 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z..

„advokátní tarif“). Odměna za čtyři úkony právní služby podle § 11 advokátního tarifu [převzetí a příprava zastoupení – písm. a); žaloba, replika k vyjádření žalovaného a kasační stížnost – písm. d)] je v tomto případě 12 400 Kč. Právnímu zástupci žalobkyně dále náleží částka 1 200 Kč jako náhrada hotových výdajů advokáta [čtyři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu]. Jelikož je právní zástupce žalobce plátcem DPH, zvyšuje se jeho odměna o částku 2 856 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

27. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, přičemž v předmětném řízení nebyly soudem osobě zúčastněné na řízení uloženy žádné povinnosti. Soud proto výrokem III. rozsudku vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 14. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl předsedou senátu JUDr. Petrem Černým, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **A. H., s. r. o.**, IČO: X,
sídlem X,
zastoupená advokátem JUDr. et Mgr. Rudolfem Leškou, Ph.D.,
LL.M.,
sídlem Apolinářská 6, 120 00 Praha 2,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

za účasti osoby zúčastněné na řízení:
BĚLOHRADSKÝ spol. s r.o., IČO: 639 91 551,
sídlem náměstí Padlých 20, 164 00 Praha 6,
zastoupená Mgr. Tomášem Pelikánem, advokátem,
sídlem Újezd 450/40, 118 01 Praha 1,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020,

takto:

Ve výrokové části písemného vyhotovení rozsudku ze dne 14. 9. 2022, č. j. 16 A 131/2020-68, **se opravuje** jméno a příjmení právního zástupce žalobkyně, který byl ve výrokové části nesprávně označen jako „JUDr. et Mgr. Petr Leška, Ph.D., LL.M.“, tak, že správné jméno a příjmení právního zástupce žalobkyně je „JUDr. et Mgr. Rudolf Leška, Ph.D., LL.M.“.

Odůvodnění:

Žalobkyně se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020, kterým žalovaný udělil osobě zúčastněné na řízení oprávnění k provozování stanice technické kontroly pro silniční motorová a přípojná vozidla kategorií L, M1, N1, O1, O2 v místě Teplice-Řetenice, pozemky p. č. XA a XB, a stanovil technické podmínky provozu stanice technické kontroly.

Krajský soud v Ústí nad Labem ve shora uvedené věci vyhlásil dne 14. 9. 2022 rozsudek č. j. 16 A 131/2020-68, kterým zrušil rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 24. 8. 2020, č. j. KUUK/130584/2020, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I.), uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení o žalobě a kasační stížnosti proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 1. 2021, č. j. 16 A 131/2020-19, ve výši 24 456 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku

(výrok II.) a vyslovil, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

Soud z vlastní úřední činnosti zjistil, že ve výrokové části písemného vyhotovení rozsudku č. j. 16 A 131/2020-68 bylo nesprávně uvedeno jméno a příjmení právního zástupce žalobkyně jako „JUDr. et Mgr. Petr Leška, Ph.D., LL.M.“, ačkoliv správné jméno a příjmení právního zástupce žalobkyně je „JUDr. et Mgr. Rudolf Leška, Ph.D., LL.M.“.

Podle § 55 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) *„[o] usnesení platí přiměřeně ustanovení o rozsudku.“*

Podle § 54 odst. 4 s. ř. s. *„[p]ředseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.“*

Vzhledem k výše uvedenému je zřejmé, že v rozsudku ze dne 14. 9. 2020, č. j. 16 A 131/2020-68, došlo v důsledku písařské chyby k nesprávnému označení jména a příjmení právního zástupce žalobkyně.

S ohledem na uvedené skutečnosti předseda senátu podle § 54 odst. 4 s. ř. s. popsané zřejmé nesprávnosti tímto usnesením opravil.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

Ústí nad Labem 27. září 2022

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu